

การศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรี
ชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

A Study of Opinions on Intention to Start a Startup Business of 4th Year
Undergraduate Students of the Faculty of Business Administration
Kasetsart University Bangkhen Campus

กุลทริกา สุขสวัสดิ์¹ และ เมธิณี วงศ์วานิช รัมภากาภรณ์¹

Kuntrika Suksawat¹ and Methinee Wongwanich Rumpagaporn¹

¹หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

¹Master of Education, Kasetsart University Bangkhen Campus

Received: November 14, 2022

Revised: December 7, 2022

Accepted: December 7, 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ได้แก่ ด้านทัศนคติต่อการกระทำ ด้านบรรทัดฐานทางสังคม ด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน จำนวนทั้งหมด 200 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาเชิงพรรณนาพบว่า (1) ความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ในภาพรวม ด้านทัศนคติต่อการกระทำ ด้านบรรทัดฐานทางสังคม และด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก (2) ด้านทัศนคติต่อการกระทำ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก (3) ด้านบรรทัดฐานทางสังคม ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก (4) ด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง (5) ความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

คำสำคัญ: สตาร์ทอัพ, ผู้ประกอบการ, ความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ, ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

Abstract

The purposes of the current research was to study the opinions on the intention of starting a start-up business of the 4th year undergraduate students of the Faculty of Business Administration Kasetsart University, Bang Khen Campus. The theory of planned behavior comprises attitude toward behavior, subjective norms, and perceived behavioral control was applied in this article. This study used data obtained from answering a questionnaire of 200 samples from the 4th year undergraduate students of the Faculty of Business Administration Kasetsart University, Bang Khen Campus.

research instrument used to collect data is questionnaire. The statistics used to analyze the data were Frequency Distribution, Percentage, Mean, and Standard Deviation. The results of the descriptive study revealed that (1) the overall level of opinion towards the intention of starting a start-up business of the 4th year undergraduate students of the Faculty of Business Administration Kasetsart University Bang Khen Campus in term of general attitude toward behavior, subjective norms, and perceived behavioral control was at a high level (2) the level of opinion on attitude toward behavior was at a high level (3) the level of opinion on subjective norms was at a high level (4) the level of opinion on perceived behavioral control was at a moderate level and (5) the level of opinion on the intention of starting a start-up business of the 4th year undergraduate students of the Faculty of Business Administration Kasetsart University Bang Khen Campus was at a moderate level.

Keywords: Startup, Entrepreneur, Startup business intention, The theory of planned behavior

บทนำ

ยุทธศาสตร์ชาติระยะเวลา 20 ปี พ.ศ. 2561-2580 มีวิสัยทัศน์ให้ประเทศก้าวทันใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีและนวัตกรรมในการขับเคลื่อนธุรกิจ ปฏิรูปประเทศสร้างโอกาสความเสมอภาคทางสังคมให้สอดคล้องกับระบบเศรษฐกิจสังคมของโลกที่เปลี่ยนแปลง กลไกสำคัญที่จะใช้ในการพัฒนาประเทศในบริบทปัจจุบันคือ ผู้ประกอบการ ดังนั้นผู้ประกอบการจึงเป็นหัวใจสำคัญของการขับเคลื่อนพัฒนาที่ต้องสร้างและพัฒนาผู้ประกอบการ ผลักดันผู้ประกอบการ Startup ให้มีความสามารถในการแข่งขัน พร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงรูปแบบธุรกิจใหม่ๆ ในอนาคต มีทักษะใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศดิจิทัลในการดำเนินธุรกิจ ตลอดจนมีการลงทุนเพื่อเพิ่มศักยภาพในทุกๆ ด้านอย่างต่อเนื่อง (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2561) รวมถึงสร้างสังคมที่ก้าวทันพลวัตของโลกเกื้อหนุนคนไทยได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ พัฒนาระบบนิเวศให้เอื้อต่อการสร้างธุรกิจสตาร์ทอัพที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรมและสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่เหมาะสมเชื่อมโยงเข้าสู่เครือข่ายระดับโลก (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2564)

ผู้ประกอบการสตาร์ทอัพมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับระบบเศรษฐกิจจากข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) กำหนดเป้าหมายในการ

เพิ่มสัดส่วนระบบเศรษฐกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) เป็น 60% ภายในพ.ศ.2580 ซึ่งในพ.ศ.2564 พบว่ากิจการมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ (Gross domestic product: GDP) 1.34 ล้านล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 34.2 ของ GDP รวมของประเทศ และยังมีการจ้างงานทั่วประเทศกว่า 12.8 ล้านคน จะเห็นได้ว่าเอสเอ็มอีและสตาร์ทอัพ (SMEs และ Startup) เปรียบเสมือนเครื่องมือที่ทำให้เกิดการกระจายรายได้และลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

นอกจากนี้ แผนพัฒนาสตาร์ทอัพ (Startup) จากสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (National Innovation Agency Thailand: NIA) ได้กำหนดแนวทางส่งเสริมเพิ่มบทบาทของมหาวิทยาลัยในการสร้างความตระหนักสร้างความตื่นตัว บ่มเพาะผู้ประกอบการ ผลักดันให้มหาวิทยาลัยเป็นแหล่งสร้างสรรค์ความคิดและนวัตกรรม สร้างมหาวิทยาลัยแห่งการประกอบการ (Entrepreneurial Universities) สนับสนุนนิสิต นักศึกษาให้สามารถต่อยอดแนวความคิดพัฒนาสู่การเป็นผู้ประกอบการที่มีความเข้มแข็งในการประกอบธุรกิจสตาร์ทอัพได้ในอนาคต และส่งเสริมการเติบโตของสตาร์ทอัพให้เกิดสังคมแห่งผู้ประกอบการรุ่นใหม่ที่สามารถพัฒนาธุรกิจจากความคิดสร้างสรรค์นวัตกรรม และเทคโนโลยี พร้อมเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อน

เคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทยในอนาคต (กรุงเทพมหานคร, 2564)

จากการสำรวจพบว่าอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจของสตาร์ทอัพมี 4 ประเด็นสำคัญ ได้แก่ 1) ความพร้อมของกำลังคน (Manpower Readiness) ผู้ก่อตั้งสตาร์ทอัพส่วนใหญ่ยังขาดความหลากหลายในด้านทักษะในการบริหารองค์กร จึงทำให้ขาดทักษะการบริหารบุคลากรด้านการเงินและด้านการบัญชี และแรงงานที่มีทักษะด้านเทคโนโลยี (Tech Talent) ในตลาดแรงงานของประเทศไทยไม่เพียงพอ 2) แหล่งเงินทุน (Source of Funding) สตาร์ทอัพยังไม่มีกรอบวางแผนทางการเงินและแผนการดำเนินธุรกิจที่ชัดเจน 3) การหากลุ่มลูกค้าและขยายธุรกิจ (Growth and Scalability) สตาร์ทอัพส่วนใหญ่ยังขาดประสบการณ์ในการติดต่อกับองค์กรขนาดกลางและขนาดใหญ่และการวางแผนทางการเงินที่สัมพันธ์กับด้านการระดมทุน 4) การสนับสนุนจากภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระบบนิเวศ (Support from Government and Partners) แนวทางด้านความสามารถในการประกอบธุรกิจและด้านส่งเสริมระบบนิเวศสตาร์ทอัพ (สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ, 2564)

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนเป็นสถาบันการศึกษาในประเทศไทยที่ส่งเสริมการสร้างผู้ประกอบการพัฒนาขีดความสามารถในการประกอบธุรกิจโดยมีการจัดกิจกรรมสร้างผู้ประกอบการเชิงสร้างสรรค์ด้วยนวัตกรรมภายใต้โครงการศูนย์บ่มเพาะธุรกิจ KU-BIC เพื่อให้บัณฑิตนำเทคโนโลยี องค์ความรู้ มาใช้ประโยชน์ในรูปแบบธุรกิจตอบสนองยุทธศาสตร์ของรัฐบาลในการพัฒนาขับเคลื่อนประเทศและสังคม อีกทั้งยังมี KU STARTUP เป็นพื้นที่ให้นักศึกษาได้พัฒนาตนเองในด้านต่างๆ เพื่อสามารถนำความคิดมาสร้างธุรกิจได้ในอนาคต คณะบริหารธุรกิจให้ความสำคัญในการสนับสนุนนิสิตประกอบธุรกิจสตาร์ทอัพ ดังเห็นได้จากเวทีการประกวดโครงการต่างๆ อย่างต่อเนื่องเพื่อให้บัณฑิตมีความรู้ความสามารถในการประกอบธุรกิจและพัฒนาบ่มเพาะให้เป็นผู้ที่มีความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ (Startup Business Intention) และเตรียมความพร้อมเป็นผู้ประกอบการในอนาคต ซึ่งเป็นกลไกขับเคลื่อนสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับ

ปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยพิจารณาความเหมาะสมในการใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) ของ (Ajzen 1991) ได้แก่ทัศนคติต่อการกระทำ บรรทัดฐานทางสังคม การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ที่จะส่งผลต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ ทางผู้วิจัยตระหนักว่าจะทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของนิสิตในด้านของความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพได้อย่างชัดเจนและนำผลการศึกษาวิจัยที่ได้มาเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาของนิสิตในการเริ่มต้นธุรกิจเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความผิดพลาดและสามารถสร้างความมั่นใจในการประกอบธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

แนวคิดเกี่ยวกับธุรกิจสตาร์ทอัพ

Ries (2011) ให้ความหมายไว้ว่า สตาร์ทอัพเป็นองค์กรที่มุ่งเน้นจะสร้างผลิตภัณฑ์หรือบริการใหม่ๆ ในสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่เต็มไปด้วยสภาพแวดล้อมที่ไม่แน่นอน

ณฤทธ์ วรพงษ์ดี (2560) ให้ความหมายไว้ว่า สตาร์ทอัพเป็นธุรกิจที่เกิดจากการเริ่มต้นแก้ปัญหาเล็กๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นธุรกิจที่สามารถขยายการเติบโตได้อย่างรวดเร็ว รูปแบบธุรกิจสามารถทำซ้ำและขยายธุรกิจได้ ขยับเคลื่อนธุรกิจด้วยการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมเป็นหลักในการสร้างธุรกิจที่ไม่มีผู้คนทำมาก่อน และใช้ความคิด (Idea) เพื่อต้องการแก้ไขปัญหาเหล่านั้น ดังนั้นธุรกิจสตาร์ทอัพจึงมีความสำคัญในการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของประเทศ

ชัยวัฒน์ ใบไม้ (2560) ได้นิยามความสำคัญของสตาร์ทอัพ คือสิ่งที่เริ่มเกิดขึ้นใหม่หรือคิดค้นขึ้นมาใหม่เป็นลักษณะการออกแบบธุรกิจที่มีบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเป็นผู้ริเริ่มก่อตั้งกิจการ ดังนั้นการเป็นผู้ประกอบการสตาร์ทอัพจึงต้องอาศัยเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้เป็นกำลังหลักในการขับเคลื่อนพัฒนาธุรกิจ เพื่อสร้างสินค้าหรือบริการให้สามารถขยายการเติบโตที่รวดเร็ว

กล่าวสรุปได้ว่า สตาร์ทอัพเป็นกิจการที่เริ่มก่อตั้งเพื่อค้นหาโมเดลธุรกิจ (Business Model) ที่ทำซ้ำได้ (Repeatable) และสามารถขยายตัวได้ (Scalable) ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยความไม่แน่นอนโดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการขับเคลื่อนธุรกิจ เป็นธุรกิจที่เกิดขึ้นจากการคิดค้นแก้ปัญหาและสามารถเติบโตได้อย่างต่อเนื่องรวดเร็วในระยะเวลาอันสั้น สตาร์ทอัพจึงเป็นธุรกิจสมัยใหม่ที่ตอบโจทย์โลกดิจิทัลที่เน้นใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประกอบธุรกิจ

แนวคิดเกี่ยวกับระบบนิเวศธุรกิจสตาร์ทอัพ (Startup Ecosystem)

จิรัฐ เจนพิงพร (2560) กล่าวว่า ระบบนิเวศธุรกิจสตาร์ทอัพมุ่งเน้นองค์ประกอบที่จำเป็นในช่วงเกิดและเติบโตจำแนกตาม Startup Genome 2017 ระบบนิเวศธุรกิจสตาร์ทอัพประกอบด้วยองค์ประกอบหลักๆ 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านแรงงานที่มีทักษะ (Talent) 2) ด้านประสบการณ์ของเมือง (Startup experience) 3) ด้านการเข้าถึงตลาด (Market reach) 4) ด้านการระดมทุน (Funding) และ 5) ด้านสมรรถนะ (Performance)

จากการสำรวจระบบนิเวศธุรกิจสตาร์ทอัพทั้ง 5 ด้าน ของประเทศไทย พบว่าด้านที่เป็นจุดเด่นและสามารถเสริมสมรรถนะของไทยในอนาคต ได้แก่ ด้านการระดมทุน ด้านการเข้าถึงตลาด และด้านที่ต้องแก้ไขการปรับปรุงพัฒนาได้แก่ ด้านแรงงานและด้านพัฒนาเมืองให้มีประสบการณ์สตาร์ทอัพให้มากขึ้น

สามารถกล่าวสรุปได้ว่า ระบบนิเวศธุรกิจสตาร์ทอัพในประเทศไทยมีความสำคัญต่อการสร้างธุรกิจสตาร์ทอัพเนื่องจากนโยบายส่งเสริมพัฒนาจากภาครัฐ ภาคเอกชนมีความต้องการผลักดันสตาร์ทอัพให้มีความสามารถในการประกอบธุรกิจ ลดอุปสรรคในการเริ่มต้นธุรกิจ และการร่วมมือจากมหาวิทยาลัยในการส่งเสริมบ่มเพาะการเป็นผู้

ประกอบการให้แก่บัณฑิต นักศึกษา เพื่อสามารถขับเคลื่อนพัฒนาประเทศ

ขั้นตอนการเติบโตของสตาร์ทอัพ (Stage of Startup)

ณฤทธิ วรพงษ์ดี (2562) กล่าวว่า ขั้นตอนการเติบโตของสตาร์ทอัพ (Stage of Startup) มี 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1) Stage I Problem Solution Fit ขั้นตอนช่วงเริ่มต้นในการค้นหาและการแก้ปัญหาจากการพัฒนาความคิดที่อาจมาจากความต้องการแก้ปัญหา Pain Point บางอย่างของผู้คนค้นคว้าสิ่งประดิษฐ์นวัตกรรมที่สามารถเข้ามาช่วยอำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวันให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีมากขึ้น โดยทำการสำรวจถึงปัญหาที่ค้นพบที่เกิดขึ้นจริงและต้องการแก้ไขคิดค้นผลิตภัณฑ์นั้นๆ เพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ (Prototype) ที่สามารถแก้ปัญหาเหล่านั้นได้ 2) Stage II Product Market Fit ขั้นตอนการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ (Prototype) เพื่อนำไปทดสอบกับตลาดและขอผลตอบกลับจากลูกค้าและเรียนรู้ปัญหาต่างๆนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่ตอบโจทย์กับความต้องการของตลาดเป็นที่ยอมรับของตลาด สามารถสร้างความพอใจให้กับลูกค้ากลับมาใช้บริการซ้ำ เพื่อขยายกำลังการผลิตรองรับขั้นตอนการเติบโตของธุรกิจต่อไป 3) Stage III Business Market Fit ขั้นตอนการขยายการเติบโตของธุรกิจ เพิ่มทีมงาน ขยายกำลังผลิตหรือสร้าง Infrastructure ต่างๆ รองรับการขายฐานลูกค้า เป็นการพิสูจน์โมเดลทางธุรกิจ (Business Model) ในการหารายได้รูปแบบใหม่และเป็นช่วงที่ดึงดูดนักลงทุน การระดมทุน ขยายทีมงานเพิ่มขึ้น เพื่อเข้ามาช่วยเร่งการเติบโตของธุรกิจให้ได้ฐานลูกค้าที่มากขึ้นและได้สร้าง Business Model ที่เหมาะสมให้กับธุรกิจ

จะเห็นได้ว่า ขั้นตอนการเติบโตของสตาร์ทอัพต้องผ่านกระบวนการต่างๆเริ่มตั้งแต่การพัฒนาความคิด (Idea) จากสิ่งใหม่ๆ เพื่อคิดค้นสร้างผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดให้ตรงตามความต้องการของลูกค้าและเป็นที่ยอมรับของตลาด จึงทำให้ธุรกิจสตาร์ทอัพค่อนข้างมีความเสี่ยงกว่าธุรกิจทั่วไป ซึ่งช่วงการเติบโตของธุรกิจสตาร์ทอัพจำเป็นต้องเรียนรู้และให้ความสำคัญกับการพิสูจน์ต่างๆอย่างมากเพื่อนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับธุรกิจที่จะสามารถพัฒนาขยายธุรกิจให้เติบโตต่อไปได้

แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) เป็นกรอบทฤษฎีเพื่ออธิบายและทำนายพฤติกรรมของมนุษย์ตามทัศนคติและความเชื่อ ในปี 1991 Ajzen (1991) แก้ไขทฤษฎี เพื่อรวบรวมแนวคิดของการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าเป็นทฤษฎีการตัดสินใจที่ถูกต้องสามารถทำนายพฤติกรรมได้หลากหลายมีพื้นฐานแนวคิดที่ว่า ยิ่งความตั้งใจในการแสดงพฤติกรรมที่กำหนดมากเท่าใดโอกาสที่บุคคลจะมีส่วนร่วมในพฤติกรรมนั้นก็จะยิ่งมีมากขึ้น (Ajzen, 1991) ตามแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนสามารถทำนายพฤติกรรมที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นๆ ซึ่งพฤติกรรมทุกชนิดจำเป็นต้องมีการวางแผนล่วงหน้า โดยมีตัวแปร 3 ประการที่เป็นองค์ประกอบของความตั้งใจ ได้แก่ ทัศนคติต่อพฤติกรรม บรรทัดฐานทางสังคม การรับรู้เกี่ยวกับความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม จากการศึกษาผลการวิจัยที่ผ่านมาพบว่าทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) สามารถทำนายความตั้งใจที่จะเริ่มต้นธุรกิจตนเองได้โดยผู้ศึกษารวบรวมข้อมูลและศึกษาทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนประกอบไปด้วย 3 ตัวแปรหลักที่จะส่งผลกระทบต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ คือ

1. ด้านทัศนคติที่ส่งผลต่อพฤติกรรม (Attitude toward Behavior) หมายถึง ทัศนคติที่มีผลต่อความตั้งใจส่งผลต่อพฤติกรรม ทัศนคติที่ส่งผลต่อพฤติกรรมถูกกำหนดด้วยความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับความต้องการที่จะเห็นผลลัพธ์ของพฤติกรรมนั้นๆ (Ajzen, 1991)

2. ด้านบรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norm) หมายถึง การรับรู้แรงกดดันทางสังคมที่จะดำเนินการประกอบธุรกิจหรือไม่ดำเนินการประกอบธุรกิจหรือสมาชิกในครอบครัว เพื่อน และบุคคลอื่นๆที่เกี่ยวข้องมีความสำคัญต่อบุคคลนั้นๆในการสนับสนุนการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Lanan and Chen ,2009) เมื่อรับรู้บุคคลที่มีความสำคัญเห็นด้วยที่จะสนับสนุนการเป็นผู้ประกอบการบุคคลจะมีความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ (Ajzen, 1991)

3. การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived behavioral control) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลถึงความง่ายหรือความยากในการเป็นผู้ประกอบการแสดงถึงความรู้สึกความสามารถของตนเองในการบรรลุเป้า

หมายเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อพฤติกรรมนั้นๆ สามารถรับรู้ว่าจะสามารถควบคุมพฤติกรรมนั้นได้ (Lanan and Chen ,2009)

จากการศึกษาทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน สามารถสรุปได้ว่า ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนสามารถใช้วัดระดับเพื่อคาดการณ์ความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ ประกอบไปด้วย ทัศนคติต่อการกระทำ บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ดังนั้นการศึกษาค้นคว้าจึงเลือกใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา

แนวคิดเกี่ยวกับความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ

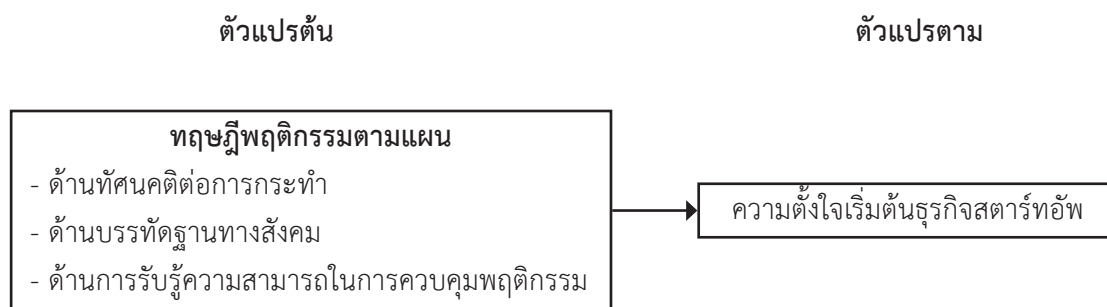
ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ คือ ความตระหนักและความมั่นใจของบุคคลว่ามีแนวโน้มที่ต้องการสร้างกิจการและมีแผนที่จะมุ่งทำกิจการนั้นในอนาคต ซึ่งเป็นกระบวนการแรกของการเริ่มต้นธุรกิจ เนื่องจากความตั้งใจเป็นตัวแปรสำคัญที่ส่งผลต่อพฤติกรรมที่จะกระทำในอนาคต (Thompson, 2009) Dinc and Budic (2016) กล่าวว่า การตัดสินใจที่จะมีส่วนร่วมในการเป็นผู้ประกอบการถูกมองว่าเกิดจากความสมัครใจของบุคคลแต่ก่อนที่บุคคลจะมาถึงขั้นตอนการตัดสินใจได้นั้นต้องเริ่มจากการตั้งใจ ซึ่งเกิดจากกระบวนการส่วนหนึ่งของทางจิตวิทยา ก่อน Ajzen (1991) ระบุว่า ความตั้งใจมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน บ่งบอกถึงความรู้สึที่บุคคลต้องการปรารถนากระทำในสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยความเข้มแข็งและด้วยความเต็มใจที่ต้องการกระทำสิ่งนั้นตามกำลังความสามารถและความพยายามที่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้าก่อนจะเกิดพฤติกรรม จึงทำให้ผู้ศึกษาใช้ทฤษฎีที่สำคัญคือ ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ของ Ajzen (1991) เพื่อมาใช้ในการศึกษาความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ โดยพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกนั้นเกิดจากการกระทำที่มีเหตุผล ตามแนวคิดทฤษฎีนี้พฤติกรรมทุกชนิดจำเป็นต้องมีการวางแผนล่วงหน้า สามารถทำนายความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น ดังนั้น มีตัวแปร 3 ประการที่เป็นองค์ประกอบของความตั้งใจ ได้แก่ ทัศนคติต่อการกระทำ บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม

หากสามารถกล่าวสรุปได้ว่า ความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ (Startup Business Intention) คือ บุคคล

ที่จะเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพจะต้องมีสภาวะทางจิตใจและมีความคิดที่ปรารถนาตั้งใจที่จะประกอบธุรกิจของตนเองอย่างแน่วแน่ ถึงสามารถเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพได้ การศึกษาความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพจึงเป็นส่วนสำคัญให้บุคคลที่มีความตั้งใจอย่างแท้จริงนำไปสู่การเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพและเป็นผู้ประกอบการสตาร์ทอัพในอนาคต

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้า เรื่อง การศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพที่ 1

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีรูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม (Questionnaires) เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนิสิตชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ภาคปกติ หลักสูตรภาษาไทย ประกอบด้วย สาขาวิชาการเงิน สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการจัดการการผลิต และสาขาวิชาบัญชี ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 450 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2565)

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม (Questionnaires) ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ครบถ้วนจำนวน 200 คน คิดเป็น Response Rate ร้อยละ 44.6 ของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เนื่องจากอยู่ในสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

(Coronavirus disease starting in 2019: Covid-19) ที่มีการประกาศจัดการเรียนการสอนออนไลน์ทำให้เป็นอุปสรรคในการเก็บข้อมูลจากนิสิตปี 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaires) โดยมีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด (Closed-ended Questions) 3 ส่วน ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้ทบทวนวรรณกรรมมาปรับปรุงให้ครอบคลุมและตรงกับเรื่องที่ต้องการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม โดยแบบสอบถามได้แบ่งลักษณะคำถามออกเป็น 3 ส่วน มีรายละเอียดของแบบสอบถามดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล (Demographic) ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา อาชีพของบิดา/มารดา รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว/ผู้ปกครอง และประสบการณ์ทำงานเป็นลูกจ้างหรือทำงานอิสระ โดยเป็นลักษณะคำถามแบบเลือกตอบ (Check list) มีทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านทัศนคติต่อการ

กระทำ 2) ด้านบรรทัดฐานทางสังคม 3) ด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม มีทั้งหมดจำนวน 16 ข้อ โดยเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale)

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ มีทั้งหมดจำนวน 10 ข้อ โดยเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1.1 ผู้วิจัยส่งหนังสือไปยังคณบดีคณะบริหารธุรกิจ ติดต่อประสานงานกับเจ้าหน้าที่ส่วนงานบริหารและธุรการ เพื่อขออนุญาตเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลของนิสิต และขอความอนุเคราะห์ช่วยกระจายแบบสอบถามไปตามสาขาวิชาต่างๆ โดยทำแบบสอบถามใน Google Form

1.2 ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลหลายช่องทาง ได้แก่ แจกแบบสอบถามด้วยตนเองที่คณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยมีแบบสอบถาม Online จากการสร้าง Google Form และแจกแบบสอบถามผ่านเจ้าหน้าที่ที่ต้องการเก็บข้อมูลกับนิสิต

1.3 ติดตามผลการส่งแบบสอบถามกลับคืนมาและนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ประมวลผล โดยได้รับแบบสอบถามคืนและสมบูรณ์ จำนวนทั้งสิ้น 200 ชุด คิดเป็น Response Rate ร้อยละ 44.6

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) รวบรวมค้นคว้าจากวิทยานิพนธ์ งานวิจัย วารสาร ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต และเอกสารวิชาการต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยประชากร (Mean: μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร (Standard Deviation: SD)

ผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า นิสิตส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 70.5 ศิษสาขาสหศึกษาบัณฑิต คิดเป็นร้อยละ 31.0 อาชีพของบิดา/มารดาประกอบธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 32.5 โดยรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว/ผู้ปกครอง 60,001-80,000 บาท ต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 25.5 และไม่มีประสบการณ์เป็นลูกจ้างหรือทำงานอิสระระหว่างเรียน คิดเป็นร้อยละ 54.0

2. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีรายละเอียดแต่ละด้านดังนี้

2.1 ด้านทัศนคติต่อการกระทำ (Attitude toward Behavior) ผลการศึกษาพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ ด้านทัศนคติต่อการกระทำ โดยรวมระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\mu=3.82$, $SD=0.84$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การมีโอกาสและมีแหล่งทรัพยากร เช่น เงินทุน เป็นส่วนหนึ่งที่ฉันจะนำไปใช้ตัดสินใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 รองลงมาคือ การประกอบอาชีพเป็นเจ้าของธุรกิจเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจสำหรับฉัน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17

2.2 ด้านบรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norms) ผลการศึกษาพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ ด้านบรรทัดฐานทางสังคม โดยรวมระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\mu=3.62$, $SD=0.86$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ฉันรวบรวมข้อมูลแนวทางการทำธุรกิจสตาร์ทอัพจากบุคคลอื่นๆ เพื่อการตัดสินใจด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 รองลงมาคือ ฉันศึกษาแนวคิดการเป็นสตาร์ทอัพจากบุคคลอื่นๆ เพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพด้วย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81

2.3 ด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control) ผลการศึกษาพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ ด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม โดยรวมระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับ

ปานกลาง ($\mu=2.92$, $SD=0.84$) เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ฉันเข้าใจวิธีการพัฒนาโครงการต่างๆในการเป็นเจ้าของธุรกิจสตาร์ทอัพ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 รองลงมาคือ ฉันสามารถนำข้อมูลรายละเอียดต่างๆไปใช้ในเชิงปฏิบัติการที่จำเป็นต่อการทำธุรกิจสตาร์ทอัพ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25

3. ความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ (Startup Business Intention) ผลการศึกษาพบว่า นิสิตมีความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ โดยรวมระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu=3.19$, $SD=0.95$) เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ฉันมีความปรารถนาสูงสุดที่จะเป็นเจ้านายตัวเอง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 รองลงมาคือ ฉันมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพให้เป็นไปตามขั้นตอนที่เหมาะสม ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.37

4. ความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยรวมระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\mu=3.45$, $SD=0.67$) เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านทัศนคติต่อการกระทำ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 รองลงมาเป็นด้านบรรทัดฐานทางสังคม ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 ที่ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และอันดับสุดท้ายเป็นด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.92 ที่ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

การอภิปรายผล

การศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน สามารถสรุปประเด็นสำคัญมาอภิปรายได้ ดังนี้

ด้านทัศนคติต่อการกระทำ (Attitude toward Behavior) ที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\mu=3.82$, $SD=0.84$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตเห็นว่าการมีโอกาสและมีแหล่งทรัพยากร เช่น เงินทุน เป็นส่วนสำคัญที่จะนำไปเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพมากที่สุด และการประกอบอาชีพเป็นเจ้าของธุรกิจเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจ

มากกว่าการเป็นพนักงานในบริษัทหรือองค์กรขนาดใหญ่ สอดคล้องกับการศึกษาของ พิมพิกา พูลสวัสดิ์ และ วิชญพงษ์ โพธิ์พิรุฬห์ (2562) เรื่อง อิทธิพลของปัจจัยตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนที่มีต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ อยู่ในระดับมากเช่นกัน นักศึกษารู้สึกว่าการเป็นผู้ประกอบการเป็นอาชีพที่น่าสนใจมีอิสระในการทำงานและมีอำนาจตัดสินใจบริหารงาน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุชาติ พันธรักษ์ (2562) พบว่า ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก นักศึกษามีแนวโน้มที่จะสร้างธุรกิจในอนาคต

ด้านบรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norms) ที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ ของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\mu= 3.62$, $SD = 0.86$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตต้องทำการศึกษารวบรวมข้อมูลและศึกษาแนวคิดต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางการทำธุรกิจสตาร์ทอัพจากบุคคลอื่นๆ อีกทั้งการให้คำปรึกษา แนะนำจากครอบครัว ผู้ที่นิสิตเคารพนับถือเป็นส่วนที่สำคัญในการสนับสนุนการตัดสินใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Linan and Chen (2009) กล่าวว่า การสนับสนุนจากคนสำคัญ ได้แก่ ครอบครัว เพื่อน และบุคคลที่เคารพมีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม สอดคล้องกับงานวิจัยของ อนงค์ รุ่งสุข (2559) พบว่า บรรทัดฐานทางสังคมระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพิกา พูลสวัสดิ์ และ วิชญพงษ์ โพธิ์พิรุฬห์ (2562) พบว่า นักศึกษาให้ครอบครัว เพื่อน และคนรอบข้างเป็นส่วนสำคัญในการคล้อยตามที่จะเป็นผู้ประกอบการ

ด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control) ที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu= 2.92$, $SD = 0.84$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตรู้สึกว่าการเริ่มต้นประกอบธุรกิจสตาร์ทอัพเป็นเรื่องค่อนข้างยาก นอกจากนี้ นิสิตอาจยังไม่มีความพร้อมที่จะ เริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ อีกทั้งยังไม่มีประสบการณ์ความรู้เท่าที่ควรในการควบคุมขั้นตอนในการเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพให้สำเร็จ สอดคล้อง

กับการศึกษาของ มารยาท โยทองยศ และ ทรงวาด สุขเมืองมา (2559) เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ การรับรู้ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ อยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน นักศึกษาเห็นว่าตนเองอยู่ในช่วงแสวงหาความรู้และประสบการณ์ที่จะใช้ในการประกอบธุรกิจและเป็นผู้ประกอบการในอนาคต และไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จริยา กอสุขทวีคุณ (2562) เรื่อง การศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย พบว่า ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม อยู่ในระดับมาก อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างมีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.19$, $SD = 0.95$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตมีความปรารถนาที่จะเป็นผู้ประกอบการ หากแต่การประกอบธุรกิจสตาร์ทอัพอาจจะยังไม่ใช่เป้าหมายสูงสุดหลังจบการศึกษา นอกจากนี้ นิสิตยังไม่มีความพร้อมที่จะเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของตนเองเป็นไปได้นิสิตต้องการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับธุรกิจสตาร์ทอัพอย่างรอบคอบ และต้องการค้นหาสมรรถภาพของตนเองเพื่อสั่งสมประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับข้อมูลต่างๆ ในการประกอบธุรกิจสตาร์ทอัพ รวมถึงนิสิตศึกษาอยู่ในคณะบริหารธุรกิจการเรียนการสอนอาจจะไม่ได้มุ่งเน้นการสร้างนวัตกรรมและใช้เทคโนโลยี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกฤติน โภยวิริยะกุล (2559) กล่าวว่า ธุรกิจสตาร์ทอัพส่วนใหญ่มักเป็นลักษณะด้านเทคโนโลยี (Tech Startup) ที่อาศัยบุคคลที่มีความรู้ความสามารถด้านเทคโนโลยี สอดคล้องกับแนวคิดของ Thompson (2009) กล่าวว่า ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการเป็นความตระหนักและความมั่นใจของบุคคลว่ามีแนวโน้มที่ต้องการสร้างกิจการและมีแผนที่จะมุ่งทำกิจการนั้นในอนาคต ไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อนงค์ รุ่งสุข (2559) เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ พบว่า ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจอยู่ในระดับมาก นักศึกษา

มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการและต้องการเริ่มต้นธุรกิจของตนเอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการศึกษาเรื่อง การศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. จากผลการศึกษาความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นในการส่งเสริมความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพให้แก่นิสิต ควรมุ่งเน้นการเรียนการสอนให้มีกิจกรรมปฏิบัติจริง เพื่อให้ นิสิตได้จำลองธุรกิจแสดงความคิดสร้างสรรค์ที่สามารถกระตุ้นความคิดในการสร้างผลิตภัณฑ์ของตนเองในอนาคตมากยิ่งขึ้นและอาจมีการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการให้ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ความรู้เกี่ยวกับการทำธุรกิจสตาร์ทอัพหรือส่งเสริมนิสิตให้เรียนหลักสูตรผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น เพื่อให้ นิสิตสามารถพัฒนาตนเองสู่ความเป็นผู้ประกอบการในอนาคต รวมถึงส่งเสริมผลักดันให้นิสิตได้มีความรู้และทักษะความสามารถมาพัฒนาตนเองตามความเหมาะสมแก่นิสิตที่ต้องการเป็นผู้ประกอบการและเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ

2. จากผลการศึกษาด้านทัศนคติต่อการกระทำระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก นิสิตมีความสนใจในการประกอบธุรกิจสตาร์ทอัพและให้ความคิดเห็นประเด็นการมีโอกาสและแหล่งทรัพยากร เช่น เงินทุน ในการเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพมากที่สุด ดังนั้นควรส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับการหาแหล่งเงินทุน การระดมทุนในรูปแบบต่างๆ เช่น Venture Capital (VC) Angel Investor เป็นต้น การสอนเขียนแผนธุรกิจ หรือ Business Model Canvas (BMC) และสนับสนุนให้นิสิตส่งแผนธุรกิจเข้าร่วมการประกวดโครงการสตาร์ทอัพต่างๆมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ นิสิตที่ต้องการเริ่มต้นธุรกิจได้มองเห็นโอกาสด้านเงินทุนที่หลากหลายและเตรียมความพร้อมวางแผนแนวทางที่จะเป็นผู้ประกอบการหลังจบการศึกษาได้

3. จากผลการศึกษาด้านบรรทัดฐานทางสังคมระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ดังนั้นควรส่งเสริมสนับสนุนให้นิสิตได้เข้าร่วมกิจกรรมจากวิทยากรผู้มีความ

รู้และประสบการณ์ในแวดวงธุรกิจสตาร์ทอัพ หรือ ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ เพื่อสร้างแรงบันดาลใจที่ดีในการเป็นผู้ประกอบการ และควรมีสถานที่ฝึกงานเกี่ยวกับบริษัทสตาร์ทอัพเพิ่มขึ้น เพื่อให้บัณฑิตที่มีความรู้จากประสบการณ์จริงและแนวทางที่จะได้เห็นตัวอย่างและลงมือปฏิบัติจริงในการทำธุรกิจสตาร์ทอัพที่สามารถเป็นประโยชน์ในการเริ่มต้นธุรกิจในอนาคต

4. จากผลการศึกษาด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นควรส่งเสริมข้อมูลความรู้ในการประกอบธุรกิจสตาร์ทอัพให้แก่บัณฑิตมากยิ่งขึ้น ได้แก่ ให้ความรู้สมัยใหม่เกี่ยวกับรูปแบบธุรกิจต่างๆ เช่น ธุรกิจเกี่ยวกับ Lifestyle Startup ธุรกิจเกี่ยวกับ E-Commerce ข้อมูลรายละเอียดโครงการต่างๆที่จำเป็นในการเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ เช่น โครงการ Ted Youth Startup โครงการ Startup Thailand League และทักษะที่จำเป็นในการเริ่มต้นธุรกิจ เช่น ทักษะการประกอบการสตาร์ทอัพ ทักษะเทคโนโลยีและนวัตกรรม ทักษะการคิดเชิงสร้างสรรค์ และทักษะบริหารธุรกิจ เป็นต้น รวมถึงอาจสอดแทรกเนื้อหาการเรียนการสอนเกี่ยวกับผู้ประกอบการและธุรกิจสตาร์ทอัพ เพื่อให้บัณฑิตมีทักษะความเป็นผู้ประกอบการที่จะสามารถมีความรู้ในการออกไปประกอบธุรกิจของตนเองมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1. การศึกษาครั้งนี้ศึกษาเพียงนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขนเท่านั้น ดังนั้นอาจไม่สามารถนำผลการศึกษาไปใช้กับนิสิตคณะอื่น มหาวิทยาลัยอื่นได้ เนื่องจากมีบริบทที่แตกต่างกัน เช่น รูปแบบการเรียนการสอน จึงเห็นว่าการศึกษาวิจัยต่อไปควรมีการศึกษาทั้งกับนิสิตคณะอื่นๆ และมหาวิทยาลัยอื่นๆ เพื่อที่จะได้นำผลการศึกษาวิจัยมาเปรียบเทียบกับมีความเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร รวมถึงสามารถนำมาส่งเสริมให้เกิดแรงบันดาลใจที่ดีในการเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพในบริบทที่แตกต่างกัน

2. การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) ได้แก่ ด้านทัศนคติต่อการกระทำ ด้านบรรทัดฐานทางสังคม และด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม จึงเห็นว่าในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาทฤษฎีอื่นที่เกี่ยวข้องหรือตัวแปรอื่นเพิ่มเติม เช่น ด้านโอกาส ด้านเงินทุน เป็นต้น

3. การศึกษาครั้งนี้ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) จึงเห็นว่าในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรใช้สถิติเชิงอ้างอิง (Inference Statistics) โดยใช้การหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอื่น เช่น ลักษณะประชากรศาสตร์กับความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพหรือศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพ

References

- Ajzen, I. (1991). Theory of planned behavior. *Organizational behavior and human decision processes*, 50, 179-211.
- Baimai, C. (2017). Startup: Definition Importance and research guidelines. *Executive journal*, 37(2), 11-21. (in Thai)
- Bangkok Online. (2021). *Startup Thailand league 2021*. Retrieved from <https://www.bangkokbiznews.com>.
- Dinc, M. S., & Budic, S. (2016). The impact of personal attitude, subjective norm and perceived behavioral control on entrepreneurial intentions of women. *Eurasian journal of business and economics*, 9(17), 23-35.
- Janepuengporn, J. (2017). *The present and future of startup Part:1*. Retrieved from <https://www.bot.or.th>.

- Korsukthaweeekoon, J. (2019). *The studying of entrepreneurial motiavation and intention of higher education students in Thailand*. (n.p.) Bangkok University. (in Thai)
- Koyviriyakul, K. (2016). *The intention of software developers to be startup entrepreneurs*. Pathum Thani :Thammasat University. (in Thai)
- Lanan, F., & Chen, Y. W. (2009). Development and cross-cultural application of a specific instrument to measure entrepreneurial intentions. *Entrepreneurship theory and practice*, 33(3), 593-617.
- National Innovation Agency. (2021). *Thailand startup ecosystem report 2021*. Retrieved from <https://www.nia.or.th>.
- Office of the National Economics and Social Development Council. (2018). *National strategy 2018-2037*. Retrieved from <https://www.nscr.nesdc.go.th>.
- Office of the National Economics and Social Development Council. (2021). *National strategy 2023-2027*. Retrieved from <https://www.nscr.nesdc.go.th>.
- Phantharak, S. (2019). *Study the effect of education background on entrepreneurial intention of undergraduate students with the application of theory of planned behavior*. Bangkok: Mahidol University. (in Thai)
- Poolsawat, P., & Potipiroon, W. (2019). The influence of factors pertaining to theory of planned behavior on Phuket Ragabhat University undergraduate students' Entrepreneurial Intentions. *Srinakharinwirot business journal*, 10(2), 50-61. (in Thai)
- Ries, E. (2011). *The lean startup: How today's the lean startup: How today's entrepreneurs use continuous innovation to create radically businesses*. United States: Crown Business.
- Rungsuk, A. (2016). *Determinants affecting the intention to become entrepreneur of students faculty of business administration, Rajamangala University of Technology Rattanakosin*. Nakhon Pathom: Rajamangala University of Technology Rattanakosin. (in Thai).
- Thompson, E. R. (2009). Indivdedual entrepreneurial intention: Construct clarification and development of an internationally reliable metric. *Entrepreneurship theory and practice*, 33(3), 669-694.
- Worapongdee, N. (2017). *Your startup business guide*. Retrieved from <https://www.set.or.th/education>.
- Worapongdee, N. (2019). *Set yout startup business guide, design thinking and lean canvas*. Retrieved from <https://www.set.or.th/education>.
- Yotongyos, M., & Sukmaungma, S. (2016). Factors affecting entrepreneurial intentions of undergraduate students: A case study of Bangkok University. *Suthiparithat*, 30(95), 103-105. (in Thai)

